

Navždy tvůj. | JEJÍ

Když partnerský trojúhelník troá chvíli a pak se situace „vystříbří“, dá se to vydržet. Jsou však vztahy, kde je někdo navíc celé roky či desetiletí. Není to polyamorie, kde jsou všichni zúčastnění se situací spokojeni, ani nevěra, která se děje tajně. Jde o tolyamorii. „T“ na začátku znamená toleranci: víme, že nám ten druhý zahýbá, ale přivřeme nad tím oko. Proč to děláme? A je to dobrý nápad?

TEXT: MONIKA OTMAROVÁ

Pokud jste o tolyamorii ještě nikdy neslyšeli, není divu. Tenhle kříženec mezi polyamorií a tolerancí pochází z myšlenkové dílny amerického publicisty Dana Savage, který termín poprvé použil na začátku roku 2024 ve svém podcastu Savage Lovecast: „Tolyamorie znamená, že někdo je ochoten přivřít oko nad aférkou svého dlouholetého manžela či manželky a místo toho se soustředit na to, čím jim jejich partner či partnerka vyjadřuje svou lásku a oddanost. A zjišťují, že toho dobrého je v jejich vztahu

víc nebo alespoň dost na to, aby se nevěra dala tolerovat. Tito lidé nejsou blázni ani hlupáci. Není třeba je litovat – vědí, co se děje, a jsou s tím smířeni. Jsou ochotni s touhle situací žít a být s ní v pohodě. Žijí v tolyamorním vztahu,“ uvedl Savage.

Je vlastně velmi zvláštní, že tato forma nevěry zatím neměla svůj název – jde totiž možná o její nejčastější formu. Každý z nás nejspíš zná nějaký vztah (pokud ho sám nežije), kde to takhle funguje. On nebo ona ví, ale nic s tím nedělá. Vztah funguje, všichni dělají, že všechno

je v pořádku. O „tom třetím“ se nemluví, prostě se bere jako fakt. Zkrátka partner někoho má, my to víme, ale z různých důvodů ve vztahu zůstáváme i nadále. Může to pro nás být ekonomicky nebo jinak výhodné nebo prostě nemáme kam jít, případně se bojíme, že další partner by byl ještě horší.

Samozřejmě se to nemusí týkat jen mužů. Nevěrné bývají i ženy a ten, kdo přivírá oko nebo obě oči, může být muž. Kdo četl například krimi trilogii Stiega Larssona *Milénium*, tak ví, že přesně v takovémto vztahu, tedy v tolyamorii, žila jedna z hlavních hrdinek, novinářka Erica Bergerová se svým mužem Gregerem a milencem Mikaelem Blomkvistem. Pro příklady ale není třeba chodit do fiktivního světa – ten skutečný jich má dost. Pomysleme třeba na amerického prezidenta Billa Clintona a jeho ženu Hillary, která o všech jeho aféřkách, především o té nejznámější s Monicou Lewinskou, věděla, ale manželství trvalo a trvá dál.

VÍM, ŽE VÍŠ

Honza už roky ví, že se jeho žena Ivana pod záminkou úterního cvičení schází se svým dávným spolužákem z vysoké Karlem. Honzovi je nevěrná už pět let, on jí ale nikdy ani slovem nic nevyčetl. Je mu už dost přes padesát, posledních pár let bojuje s vysokým tlakem a „nízkou“ erekcí a se svojí sexuální temperamentní ženou Ivanou nějak nedokáže držet krok. Ale má ji pořád rád. Nebo má obavy z toho, že by zůstal sám? Každopádně se rozhodl zatnout zuby, zavřít oči a dělat, že je všechno stále zalité sluncem a v naprostém pořádku.

Ivana tuší, že Honza ví, ale tváří se stejně jako on: jakoby nic. Stejně jako jemu i jí vyhovuje status quo. Ví, že Honza ji má rád, a ona jeho koneckonců také. Rádi spolu tráví čas, chodí spolu do divadla, na večere a jezdí na dovolenou. Mají hezký dům se zahradou, dvě skoro dospělé děti, kočku a psa. Na první pohled ideální pár. Tak proč by měl být v něčem problém?

VŠUDE JE NĚCO?

Podobných párů, jako je Honza s Ivanou, je nepochybně mnoho. Proč ti lidé mlčí? Co se může za rezignaci skrývat? „Důvody mohou být různé. Například určité smíření se, že to ve vztazích ‚tak bývá‘. Nebo v tom hraje roli strach z opuštění a někdy za tím může být třeba i nadměrná tolerance průšvihů protějšku,“ vysvětluje psychologka, psychoterapeutka a zkladatelka terapeutického institutu Jak na duši

Leona Šimová, co může stát v základech rozdílů mezi klasickou utajenou nevěrou a tolyamorií. Je přitom třeba říct, že čím tradičnější je společnost, tím spíš budou mít zejména ženy tendenci žít v tolyamorním vztahu. Vždyť kdo z nás někdy neslyšel „No jo, chlapi!“ jako omluvu nevěry. Že to je nespravedlivé a přežití, asi není třeba dodávat.

Opravdu to ale znamená, že když daný stav neřeším, tak mi to nevádí a zrada druhého se mě nedotýká? „To je hodně individuální. Domnívám se, že záleží na motivech, které mě jako podváděnou vedou k tomu, že sice o nevěře vím, ale toleruji ji. Je možné, že u někoho, kdo už na daný vztah

stejně dávno rezignoval a drží ho spíše kvůli rodině, nemusí být emoční bolest tak silná, jako když někdo toleruje nevěru partnera kvůli strachu z opuštění,“ míní psychologka.

Nakolik se dá takový přístup přežít bez emočního zranění? Jak moc může celá situace zamávat se sebeúctou podváděného člověka? „Bude to záviset na tom, jak moc nás to tíží. Část lidí tuto strategii volí vědomě a dokážou takovou partnerskou situaci přejít poměrně snadno. Někdo jiný v tom zase bude fungovat těžko, protože v tolyamorii zůstává v podstatě z donucení, aby druhého neztratil,“ zamýšlí se psychologka Leona Šimová.

A Honza? Ten říká, že moc dobře ví, že každé úterý večer se jeho Ivana zase vrátí zpátky domů.

„Těžké je, když ve vztahu zůstáváme jen proto, abychom druhého neztratili.“

LEONA ŠIMOVÁ

NEVĚRA V ČESKU: JAK VNÍMÁME ZAHÝBÁNÍ?

- 58 % Čechů vnímá i jednorázovou nevěru jako nepřijatelnou.
- 81 % Čechů si myslí, že nevěru nelze omluvit ani opilostí.
- Pouze pro 2 % žen a 3 % mužů není nevěra ve vztahu překážkou.
- Nevěra je pro 63 % žen a 56 % mužů důvod k ukončení vztahu.
- 9 z 10 lidí si myslí, že když partner na nevěru přijde, je lepší se přiznat.

Když máme podezření, že nám druhý zahýbá:

94 % lidí se zeptá napřímo, 74 % se poradí s přáteli, co s tím, 47 % čeká, co bude dál, 31 % slídí po důkazech, 7 % taky zahne.

Zdroj: www.yoo.cz